

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Ὦρα καλή, βρέ Περικλή, ποῦ τρέχεις ἔτσι πάλι;
τί γίνεσαι; πῶς τὰ περνᾷς; τί κάνουν καὶ οἱ ἄλλοι;
- Π.—Καλὰ... ἐσὺ τί γίνεσαι, βρέ ἀδελφέ, τί κάνεις;
μὲ ποιοὺς πηγαίνεις καὶ γλεντᾷς; ποῦ τὸν καιρό σου
[χάνεις;
- Φ.—Πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ... ἐσὺ πῶς τὰ πηγαίνεις,
καὶ ἀπὸ τούτῃ τῇ ζωῇ σὰν τί καταλαβαίνεις;
- Π.—Πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ, καὶ θὰ σὲ μπαγλαρώσω,
κὶ ἀπὸ τὸ ξυλοκόπημα θαρρῶ δὲν θὰ γλυτώσω.
- Φ.—Ἀλήθεια, τᾶμαθες ἐσὺ τὰ φοβερά μαντάτα;
- Π.—Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα...
- Φ.— Δὲν ξέρεις πάλι; νάτα!
Μὰ σὺ δὲν νοιώθεις τίποτα... δὲν ξέρεις ἱστορία,
δὲν ξέρεις ἀναγκαστικὴ ποτὲ κυκλοφορία,
δὲν ξέρεις οὔτε δάνεια, δὲν ξέρεις οὔτε φόρους,
δὲν ξέρεις οὔτε θεάτρα, ὀρχήστρας καὶ τενόρους,
δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται, δὲν ξέρεις τί θὰ γίνῃς,
καὶ μόνο ξύλο ἔμαθες, βρέ μασκαρᾶ, νὰ δίνῃς.
- Π.—Πάλι, μωρέ, μοῦ ἀρχισες τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.
- Φ.—Μὰ τί νομίζεις, Περικλή; πῶς εἶν' αὐτὰ παιχνίδια;
μωρέ τὰ διαζύγια δὲν τᾶμαθες ἀκόμα,
ὅπου γι' αὐτὰ συνομολογεῖ τὸνα καὶ τᾶλλο στόμα,
ὅπου γιὰ φύλλου πῆδημα ἀνδρόγυνα χωρίζουν
κὶ οἱ ἄνδρες τῆς γυναῖκος τῶν δὲν τῆς ἀναγνωρίζουν,
ποῦ μένουν ὀρφανὰ παιδιὰ μέσα στοὺς πέντε δρόμους,
ποῦ ἀψηφοῦνε καὶ τιμὴ καὶ Σύνταγμα καὶ νόμους,
ποῦ μοιάζει σὰν ἐμπορικὸ τοῦ καθενὸς τὸ σπῆτι,
ποῦ ὁ ντελάλης κἀθεταὶ ἀπ' ἔξω καὶ κηρύττει:
« ἱριστικὴ διάλυσις ἐπίπλων καὶ πραγμάτων,
ὕπηρετῶν καὶ ἀμαξῶν καὶ τίτλων κὶ ὀνομάτων,
καὶ παρασῆμων καὶ τιμῶν καὶ μπάλων κὶ ἐσπερίδων,
νταντάδων καὶ κουβερναντῶν Γαλλίδων καὶ Ἀγγλίδων,
καὶ ὅλων τούτων δανεικῶν καὶ δὴ ἐπὶ πιστώσει,
καὶ ἀλλὰ οὐνα, ντούε, τρέ, ἀλλέως θὰ τελεσιώσῃ; »
- Π.—Μὰ τί μοῦ λές, μωρέ;... αὐτὰ εἶναι φρικτὰ σημεῖα
καὶ μοιάζουνε, στὴν πίστι μου, ὡσὰν ἐπιδημία.
- Φ.—Βρέ ἄντε χάσου ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ὅλο περιπαίζεις,
ἀφοῦ ἐδῶ χωρίζονται ἐκ κοίτης καὶ τραπέζης!
Καὶ νὰ τοῦ πῶ τῇ γνώμῃ μου, ψυχὴ μου Περικλέτο;
οὐς ὁ Θεὸς συνέλευξε κανεὶς μὴ χωρίζέτω.
Κὶ ὅχι νὰ βλέπῃς χωριστὰ τὰνδρόγυνα στοὺς δρόμους
καὶ θεῖους νὰ καταπατοῦν καὶ ἀνθρωπίνους νόμους,
« σὺ ἓνα πεζοδρόμιον νὰ βλέπῃς μιὰ κυρία,
« σὺ ἄντικρυνὸ τὸν ἄνδρα τῆς μὲ ἀδιαφορία,
καὶ μέσα στὴ μέση νὰ περνᾷ γεμάτο τὸ Τραμβά...
αὐτό, μωρέ, δὲν ἔρχεται, αὐτό, μωρέ, δὲν πάει.

- Π.—Καὶ δὲν μοῦ λές βρέ Φασουλῆ, γιατί συχνὰ συμβαίνουν
αὐτὰ τὰ διαζύγια, καὶ τάχα τί σημαίνουν;
- Φ.—Σημαίνουν ὅτι ἔγινε ὁ κόσμος ἀνω κάτω,
ὅσο κὶ ἂν ἀθωνέται αὐτὸ τὸ Συ ν δι κ ά τ ο,
γιατί αὐτὸ κὶ ἡ συντροφιά ἔστησε τόσα βρόχια,
ποῦ δὲν γλυτώνει ἀπ' αὐτὰ ἡ κακομοίρα φτώχεια.
Πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρός, ὅπου καθένα σπῆτι
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα δὲν σήκωνε τὴ μύτη.
Πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρός, ποῦ καθεμιὰ μητέρα
μὲ τὰ παιδιὰ τῆς μοναχὰ ἐζοῦσε νύκτα ἡμέρα.
Πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρός, ποῦ κάθε μουσαφίρης
« σὺ ξένο σπῆτι εὐκολὰ δὲν ἦταν νοικοκύρης.
Πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρός, ποῦ ἡσυχὰ ἐζοῦσαν,
καὶ μοναχὰ τὴ γλῶσσά τους οἱ ἄνθρωποι μιλοῦσαν,
ποῦ δανεικὰ δὲν ἔτρωγαν κοτόπουλα καὶ γάλους,
ποῦ δανεικὰ δὲν ἔκαναν καθ' ἑβδομάδα μπάλους,
ποῦ δανεικὰ « σὺ θεάτρα δὲν ἦσαν κάθε βράδυ,
ποῦ δανεικὰ δὲν « φούνιζαν ἀκόμη καὶ τὸ λάδι,
ποῦ δανεικὰ δὲν ἔκαναν ταξείδια « στὴν Εὐρώπη,
ὅπου δὲν ἦσαν δανεικὰ φερσίματα καὶ τρόποι,
ποῦ δανεικὰ δὲν « πῆγαιναν ποτὲ τους καρωτσάδα,
ποῦ δὲν φοροῦσαν δανεικὴ οἱ τζέντλεμαν βελάδα....
- Π.—Ἀληθινὰ πῶς ἀλλάξε αὐτὴ ἡ κοινωνία!
μ' αὐτὰ τὰ δάνεια θαρρεῖς πῶς ζῆς μέσα « στὴ Δανία.
Μόνον ἐμένα, Φασουλῆ, κανέναν δὲν δανείζει.
- Φ.—Ἐμένα νὰ δανεῖσουνε;... καὶ ποῖός, βρέ, σὲ γνωρίζει;
Ἐσὺ δὲν ἔχεις ἀδελφὴ οὐτ' εὐμορφὴ κυρία,
σὺ εἶσαι μόνος κὶ ἔρημος μέσα « στοῦ λουτροῦ τὰ κρύα.
Καὶ ὕστερα ἐνέχυρα « στοὺς δανειστὰς ἀφίνουν
καὶ δανεικὰ οἱ δανεισταὶ συχνὰ πυχνὰ τοὺς δίνουν.
Ἐχεις ἐσὺ, βρέ Περικλή, ἐνέχυρο κανένα;
ἐσὺ ἄλλο ἐνέχυρο δὲν ἔχεις ἀπὸ ἡμένα.
Λοιπὸν καθὼς σοῦ ἔλεγα « σὺ περασμένα χρόνα
οἱ ἄνθρωποι ἔτρωγαν σπητήσια μακαρόνια.
Τώρα τὸ παρασῆκωσε ἡ καθεμιὰ τσακίστρα
κὶ ἡ πλύστρα πάει « στὴ Λιζιέ καὶ ἡ Λιζιέ « στὴν πλύστρα.
Τώρα φουσκόνουν ἀπ' ἐμπρός, φουσκόνουν κὶ ἀπ' ὀπίσω,
καὶ δὲν « μπορῶ ἀπ' τὴν κυρὰ τῇ δοῦλα νὰ γνωρίσω.
Τώρα γυρεύει καθεμιὰ τοῦ δρόμου πατσαβούρα
νὰ καθβαλίσῃ κατὶ τί, ἅς ἦναι καὶ γαιδοῦρα.
Τώρα γυρεύει καθεμιὰ νὰ τρέχῃ « σὺ Παλάτι,
κὶ ἅς τρώγῃ μέσα « σὺ σπῆτι τῆς ξερῆ ψωμὶ κὶ ἄλάτι.
Τώρα καὶ ἵπποδρόμια ἐβγήκαν μέσα « σὺ μέση
κὶ οἱ βαγαπόντες στέκονται « σὺ πρῶτῃ πρῶτῃ θέσι.
Τώρα φοροῦνε τὰ γυαλιὰ καὶ οἱ ἀνοικοκυμάτες,
καὶ δύο φράγκα τὴν ὁκτὰ πουλοῦνε τῆς ντομάταις.
Τώρα μιλοῦν καὶ ἀγγλικά « σὺν κάθε παντρεμένη
κὶ ὁ ἄνδρας τῆς χαμογελά, μὰ δὲν καταλαβαίνει.
Γιὰ ὅλ' αὐτὰ, βρέ Περικλή, καὶ χίλια δυὸ ἀκόμη
ἀπὸ τὰ διαζύγια ἐγέμισαν οἱ δρόμοι.
Κὶ ἔχω ἓνα προαίσθημα σπουδαῖο καὶ ἀστείον,
πῶς τέλος θὰ χωρίσουμε κακὰ κὶ ἐμεῖς οἱ δύο.
Μὰ τί ἰδέαν ἔχεις σὺ περὶ διαζυγίου;
- Π.—Εἶμαι πολὺ φανατικὸς ὑπὲρ ἰσοζυγίου.
- Φ.—Ἄς ἦναι, ὅμως ἀφῆσε αὐτὰ τὰ καλαμπούρια
καὶ μιὰ ἰδέα πὲς καὶ σὺ, βρέ Περικλή, καινούρια.
- Π.—Λοιπὸν τὸ διαζύγιον σοῦ λέγω πῶς μ' ἀρέσει,
κὶ ἂν ἔχῃς καὶ ἀντίρρηση, ξύλο θαρρῶ θὰ πῆσῃ.
- Φ.—Ἐχω λοιπὸν ἀντίρρηση καὶ μάλιστα σπουδαία.
- Π.—Ὅρσε λοιπὸν τρεῖς κουτελιαῖς κὶ ἄντε νὰ μάθῃς νέα.

